

Історія, яка змушує задуматись - Джерело

Написав Юлія Тонего
Четвер, 22 жовтня 2015, 08:31

Дитяча лікарня. Онкологічне відділення. Палата для тих, кому жити залишилося недовго. Літня, за шістдесят, санітарка зустрівалася поглядом з хлопчиком, який лежав на ліжку.

"Я повинен ще трошки пожити.
До неділі. Тьоть Лена, можна?"
Вся здригнулася. Що говорити?
А він дивиться пильно, тривожно...

Ще дитина, а в погляді стільки:
Біль, приреченість й трішки надії.
До неділі дожити б тільки!
А життя в ньому ледь жевріє.

"Мій хороший", - і сльози ковтає.
Починають руки тремтіти.
Ну хіба до такого звикають?
Ні! Бо діти повинні жити.

"Ти живи, о моя дитино!"
"Мені б тільки ще до неділі.
Привітати маму повинен".
І кладе рученята білі.

В них - останнє, що може дати
Своїй сплakanій з горя мамі.
"Тьотю Лен, ще не можу вмирати.
Я зробив це своїми руками."

Саморобка з картону. Мій Боже!
Як же мамі усе пережити?
Цей дарунок від сина не зможе
Чимось кращим ніхто замінити.

***

Онкологія. Страшне слово.
Грань між смертю й життям уже стерта.
І щоразу вона знову й знову
Обирає собі нові жертви.

Серед них і дорослі, і діти.
Мов приречені кимось до страти.
Місяць, тиждень чи день іще жити.
Так виходять з цієї палати.

Їм вже більше нічого не треба.
Залишились обірвані мрії,
І змінилися враз всі потреби.

Історія, яка змушує задуматись - Джерело

Написав Юлія Тонего
Четвер, 22 жовтня 2015, 08:31

Кожну мить цінувати вже вміють.

Двадцять перше століття. Рясніє
Світ новинками і відкриттями.
Але скільки людей без надії,
І від горя сивіють мами.

Дорожімо життям. Нехай будуть
Усі миті, даровані Богом,
Нами з вдячністю прийняті, люди!
Так багато нам дано від Нього.

І коли навіть все те, що маєм,
Нас вже чимось не задовільняє,
І коли на життя нарікаєм,
Нехай кожен в той час пригадає,

Що є ті поряд нас, для кого,
Аби жити, всміхатись, любити,
Більш не шкода в цім світі нічого.
Тож учімося життям дорожити!

***

А той хлопчик ще жив, і маму
Привітав подарунком щирим,
Що зробив своїми руками.
Через тиждень помер. Щасливим.